

**ONTZETTEND
STOM**

**ANDY GRIFFITHS
EN TERRY DENTON**

VERTALING: EDWARD VAN DE VENDEL

www.lannoo.com

Registreer u op onze website en we sturen u regelmatig een nieuwsbrief met informatie over nieuwe boeken en met interessante, exclusieve aanbiedingen.

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden veeveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand en/of openbaar gemaakt in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch of op enige andere manier zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

© Uitgeverij Lannoo nv, Tiel, 2020

ISBN 978 94 014 6572 4

D/2020/45/45

NUR 283

Oorspronkelijke titel: *Just Stupid!*

© Oorspronkelijke uitgever Pan Macmillan Australia, Pty Limited, 1999

Copyright © 1999 by Andy Griffiths and Terry Denton

Cover illustraties © Terry Denton

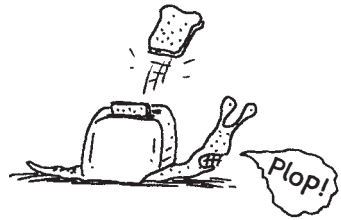
© Nederlandse editie Uitgeverij Lannoo nv, Tiel, 2020

Vertaling: Edward van de Vendel

Vormgeving: Studio Lannoo

INHOUD

Op barsten	7
Schors me!	23
Boejongen	44
Wegloopkinderwagen	59
Voedselgevecht	71
Slakkenhulp	94
Wie ben ik?	108
Dombo	122
Vetmannetje	140

Dit zou een
LEGE BLADZIJDE
zijn als ik hier niet
stond te vertellen
dat dit een
LEGE BLADZIJDE
zou zijn als ik hier
niet stond te vertellen
dat dit een
LEGE BLADZIJDE
zou zijn
als ik...

OP BARSTEN

Ik sta in de supermarkt te bedenken welke boodschappen ik van mama moest halen, maar mijn hersens werken niet. Mijn ademhaling werkt niet. Niks werkt. Ik sta op barsten. En ik bedoel niet barsten. Ik bedoel BARSTEN!

Ik moet een wc zien te vinden. Snel. Dan kan ik daarna met een helder hoofd nadenken over de boodschappen. Of eigenlijk geen helder hoofd, maar een heldere blaas.

Ik kan geen seconde meer verliezen. Ik ren door een gangpad en snijd een bocht af.

BAM!

Recht tegen een oud mannetje met een looprek. Hij wankelt naar voren en valt tegen een stapel blikjes. Ze rollen over de vloer. De oude man ligt er middenin.

WEGLOOPKINDERWAGEN.
INTERACTIEF FILMPJE.
Pak het boek tussen
duim + wijsvinger en BLADER!

‘Sta daar niet zo’, zegt hij. ‘Help me overeind!’

Ik buig me naar voren, pak zijn hand en trek hem weer op zijn voeten. Gelukkig is hij niet al te zwaar. Ik zet zijn looprek overeind. Hij mompelt woorden die ik niet begrijp.

De winkelmanager komt erbij. Ik weet dat hij de winkelmanager is, want zijn broek zit te strak. Bovendien draagt hij een naamkaartje waarop ‘winkelmanager’ staat.

‘Wat is hier gebeurd?’ zegt hij.

Voor ik iets kan zeggen geeft de oude man antwoord.

‘Deze domme jonge jongen liep me omver. In mijn tijd was dat niet gebeurd. Toen ik jong was, hadden we eerbied voor oudere mensen.’

‘Het was per ongeluk!’ zeg ik.

‘Was je aan het rennen?’ vraagt de winkelmanager. ‘Ja,’ zeg ik, ‘maar ik...’

‘Smoesjes’, zegt hij. ‘Ik denk dat je je excuses moet aanbieden aan deze meneer. Dan kun je daarna de blikjes gaan oprapen.’

‘Maar ik sta op barsten!’

‘Dat had je moeten bedenken voor je mensen omverliep en mijn uitstalling vernielde’, zegt hij.

Ik krijg het gevoel dat ik hier sneller weg ben als

ik gewoon maar doe wat hij zegt. Ik draai me naar de oude man.

‘Het spijt me’, zeg ik. ‘Ik had niet moeten rennen en ik hoop dat u zich geen pijn heeft gedaan.’

Hij haalt zijn schouders op en mompelt weer iets wat ik niet kan verstaan. Ik begin met het oprapen van de blikjes. Ongelooflijk hoe ver weg ze gerold zijn. Sommige liggen wel drie gangpaden verderop. En de winkelmanager staat erop dat ik ze allemaal opraap.

Tegen de tijd dat ik klaar ben, sta ik echt op barsten.

Maar het lijkt me niet verstandig om de winkel uit te rennen. Nu loop ik gewoon heel snel.

Ik kom uit de supermarkt en loop het winkelcentrum in. Ik zoek het bordje waarop ‘toiletten’ staat. Ik zie het niet.

Voor de supermarkt staat een man potloden te verkopen.

‘Dag’, zegt hij. ‘Ben je op zoek naar een potlood?’

‘Nee, bedankt’, zeg ik.

‘Ze zijn niet duur – twintig cent per stuk.’

‘Nee, bedankt’, zeg ik.

‘Eentje maar’, zegt hij. ‘Eén stom potloodje!’

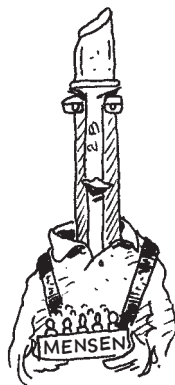
‘Ik heb geen tijd!’ zeg ik.

‘Je had er intussen al eentje kunnen kopen’, zegt hij.

Welk woord is het volgende in de rij?

- * Paf!
- * Klabam!
- * Fzzp!

Antwoord: Blz. 101.

Dit is eigenlijk bladzijde 9. Maar ik ben een langzame slak.

Lees hoe u een
LEVENSLANGE
VOORRAAD AAN
DIEPVRIES-
ZAKKEN
kunt winnen
op bladzijde 210.

‘Hoe vaak moet ik het nog zeggen?’ zeg ik. ‘Ik wil geen potlood, ik heb geen potlood nodig. Ik heb een wc nodig! Ik sta op barsten!’

Hij laat zijn schouders zakken. Hij zucht diep. Het lijkt of hij gaat huilen. Als het zijn bedoeling is dat ik me schuldig voel, dan lukt hem dat.

‘Oké’, zeg ik, en ik zoek naar muntjes in mijn zak. ‘Geef maar een potlood dan.’

Ik vind geen muntje van twintig cent. Ik heb alleen een munt van twee euro.

‘Hebt u wisselgeld?’ zeg ik.

‘Nee’, zegt hij. ‘Jij bent vandaag de eerste die een potlood komt kopen.’

‘Laat het wisselgeld dan maar zitten.’

‘Nee, dat hoort niet’, zegt hij. ‘Ik hoef geen liefdadigheid.’

‘Oké’, zeg ik, ‘geef me dan maar tien potloden!’

Hij begint heel langzaam, een voor een, potloden af te tellen. Hij vergist zich en moet opnieuw beginnen. Ik sta te huppelen.

Eindelijk geeft hij me de potloden aan.

‘Een mooie dag gewenst’, zegt hij.

‘Dat gaat lukken, als ik niet barst’, zeg ik. Ik hol weg voordat hij nog iets verzint om mijn tijd te verspillen. Ik ren zo snel als ik kan, maar ik weet niet

Wat voor
soort
diepvries-
zakken?

precies waar naartoe. Ik heb geen idee waar de wc's zijn. Dit winkelcentrum is veel te groot.

Er zijn te veel verdiepingen. Er lopen te veel mensen in de weg. Ik heb zin om te gaan gillen.

Ik struikel en val bijna. Ik kijk omlaag. Mijn veters zitten los. Ik haat mijn veters. Hoe goed ik ze ook strik, ze gaan altijd weer los. Maar ik kan ook niet net doen alsof er niks aan de hand is, want het zijn extra lange veters. Nu moet ik weer stoppen en kostbare wc-zoek-secondes verdoen met strikken.

Ik kniel. Het is niet makkelijk. Er komt nu extra druk op het gedeelte van mijn lichaam dat toch al onder te veel spanning staat. Ik pak de veters en trek ze strak. Ik maak een lus. Ik maak een dubbele lus en trek die ook strak aan. Dit moet genoeg zijn. In elk geval voor even. Ik doe de andere schoen. Ik probeer op te staan. Dat doet nog meer pijn dan neerknielen. Ik heb niet veel tijd meer.

Plotseling zie ik hoog aan de muur het bordje dat ik zocht. Een plaatje van een man, een vrouw, een rolstoel en een pijl naar links. Ik draai me om en ren een gangetje in. Een stukje verder zie ik de wc's.

O nee. Ik geloof mijn ogen niet. Er staat een driehoekje van geel plastic voor de toiletten.

Ze zijn ze aan het schoonmaken!

WINKELTIPS

- Ga naar een slagerij.
- Vraag of ze vlees verkopen.
- Vraag hoe duur het is.
- Hebben ze ook walvis?
- Zit er ook friet bij?
- Kan het in een hoorntje?

Waarom wordt er juist nu schoongemaakt? Waarom niet 's nachts als er niemand is?

Moet ik proberen een andere wc te vinden, of kan ik maar beter hier blijven wachten?

Ik wacht wel.

Maar ik sta op barsten.

Ik kan niet wachten.

Maar ik kan ook niet *niet* wachten.

Ik moet. Nu.

Waarom moet het leven zo ingewikkeld zijn?

Wacht eens! Het toilet voor gehandicapten is nog open.

Kun je in de gevangenis komen voor het gebruiken van een wc voor gehandicapten als je niet gehandicapt bent? Vast niet. Ik denk niet dat iemand het erg vindt. Ik sta trouwens zo erg op barsten dat ik een soort van gehandicapt ben.

Ik hobbeld naar de deur en duw hem open. De wc is niet bezet. Ik wil naar binnen gaan, maar iets houdt me tegen. Het zou zo simpel zijn om hier binnen te glippen, maar het hoort niet.

Als ik ongezien dit toilet kan gebruiken, wie weet waar het dan eindigt? Dit zou weleens de eerste stap naar een leven vol misdaden kunnen zijn. Nu is het een toilet voor gehandicapten – maar voor je het weet zet ik mijn fiets op de plek voor gehandicapten

NEE,
we menen
het echt...
NIET DOEN.

en neem ik alleen nog maar de helling voor
gehandicapten in plaats van de trap.

Ik kan het niet. Ik laat de deur los. Ik sta dan wel
op barsten, maar ik ben geen misdadiger.

‘Hé!’ schreeuwt een stem. ‘Die wc mag jij niet
gebruiken! Jij bent niet gehandicapt!’

Ik draai me om. O help. Het is de oude man met
het looprek. Hij komt door het gangetje naar me toe
gehobbeld.

‘Ik ga hem ook niet gebruiken’, zeg ik, en ik stap
achteruit, weg bij de deur.

‘Waarom deed je de deur dan open?’ zegt hij.

‘Eh, ik *wilde* hem gaan gebruiken, maar...’

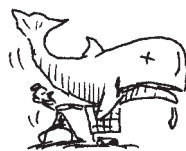
‘Aha! Dacht ik het niet’, zegt hij. ‘Door de
supermarkt scheuren en mensen omverlopen. Het
gehandicaptentoilet gebruiken, waardoor de echte
gehandicapten het niet meer kunnen gebruiken.
Jij bent een gevaar voor de maatschappij! Ik ga de
bewaking bellen!’

‘Nee!’ zeg ik. ‘Ik ben geen gevaar – ik sta gewoon
op barsten.’

Maar de oude man luistert niet.

‘Help! Bewaking! Arresteer deze jongen!’

Hij is gek geworden. Ik moet wegwezen hier.
Hij maakt er zo’n toestand van dat het lijkt of hij
vermoord wordt of iets.

Moet je je
voorstellen
hoe dat
karretje
zich voelt.

Bladzijde
13...
ik haal in!

Ik ren de gang uit en dan het winkelcentrum weer in. Ik weet niet precies waar ik naartoe moet. Ik heb een plattegrond nodig.

Ik kom langs een winkel met een enorme poster van een rivier in de etalage. Het is een advertentie voor een video die *Beroemde wereldrivers* heet. Als ik niet snel een wc vind, hebben ze er een beroemde wereldrivers bij. Midden in dit winkelcentrum.

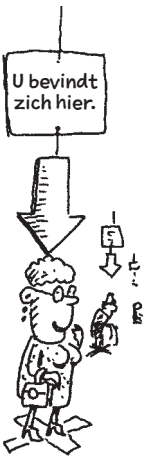
Ik kan het niet veel langer ophouden. Ik hoor gespetter. O-oh. Ik kijk omlaag.

Nee, het komt niet van mij. Wat een opluchting! Soort van.

Ik kijk om me heen. Het komt van de binnenhuisfontein. Die heeft wel vijftigduizend waterstralen die alle kanten op spuiten. Het geluid van al dat water is ondraaglijk, maar het brengt me wel op een idee. Misschien kan ik in de fontein gaan plassen. Ik kan erin stappen, precies in het midden gaan staan en net doen alsof ik een standbeeld ben. Als ik tegelijkertijd water wegspuit met mijn mond, heeft niemand het door.

Maar wacht eens! Voor de fontein staat een plattegrond van het winkelcentrum. Geweldig!

Ik hobbel ernaartoe. Hmm. Verspreid over drie verdiepingen ligt wel een half miljoen winkels. Er zijn dus eigenlijk drie plattegronden. De onderste,

middelste en bovenste, met langs de rand overal letters en nummers. Heel ingewikkeld.

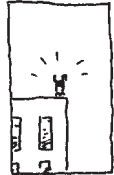
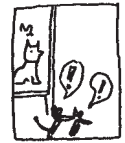
En door het geluid van al dat gespetter wordt het nog moeilijker om me te concentreren. Wie bedenkt er dan ook dat er midden in een winkelcentrum een fontein moet komen? Die figuur zou ik graag eens tegenkomen en vertellen dat hij een grote fout heeft gemaakt. En de persoon die het winkelcentrum heeft bedacht zou ik ook graag vinden. Ik denk dat die de allergrootste fout heeft gemaakt.

Dit winkelcentrum is veel te groot. Ik bedoel: hebben we echt behoefte aan een knopenwinkel? Of winkels die niks verkopen behalve spullen die van riet zijn gemaakt. En alsof er al niet meer dan genoeg winkels zijn waar je cadeaus kunt kopen, zijn er ook nog een paar genieën geweest die een cadeauwinkel hebben bedacht. En wat mij betreft is er maar één winkel nog belachelijker dan een cadeauwinkel, en dat is een winkel waarin ze alleen maar sieraden voor katten verkopen – zo'n winkel hebben ze hier ook.

Wat ook niet helpt is dat de voorkant van de plattegrond plotseling nat is. Ik draai me om. Twee kleine kinderen belagen elkaar met waterpistolen.

‘Kappen!’ zeg ik.

Ze geven geen antwoord. Ze spuiten me alleen maar nat. Precies op de voorkant van mijn broek.

Naast me staat een man met een regenbooghemd. Hij ziet eruit als een hippie, maar ik vraag het hem toch maar. Zo wanhopig ben ik inmiddels.

‘Pardon’, zeg ik.

Hij draait zich naar mij. Zijn ogen zijn half dicht. Hij ziet eruit alsof hij ongeveer drie weken niet geslapen heeft.

‘Kunt u me helpen om de wc te vinden?’ zeg ik.

‘Een beetje te laat, zo te zien’, zegt hij met een slome stem.

‘Hoe bedoelt u?’ zeg ik.

Hij wijst naar de voorkant van mijn broek.

‘Dat is niet wat het lijkt’, zeg ik. ‘Maar wel als u me niet helpt om de wc te vinden.’

‘Relax, man’, zegt de hippie. Hij draait zich weer naar de plattegrond en bestudeert hem zorgvuldig. ‘Hier staat dat de toiletten op M16 op de tweede verdieping zijn.’

‘Op welke verdieping zijn we nu?’ zeg ik.

‘Ehmm, de derde’, zegt hij. Hij tuurt naar de plattegrond. ‘Of nee, wacht... de eerste verdieping... oeps – ik bedoel de vierde.’

‘De vierde verdieping?’ zeg ik. ‘Die bestaat helemaal niet!’

